

„Igazságot szolgáltat az alacsony sorsúaknak... és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek.” (Iz 11,4)

OLVASMÁNY: **Iz 11,1-10**

VÁLASZOS ZSOLTÁR: **Zsolt 71,2.7-8.12-13.17**

SZENTLECKE: **Róm 15,4-9**

EVANGÉLIUM: **Mt 3,1-12**

Ez az egy mondat számomra ma mindent összefog: **Adventben nem egy elvont Messiást várunk, hanem azt, aki másképp néz ránk.** Aki *nem aszerint ítél, amit a szem lát*, és nem hagyja, hogy a látható valóság korlátai határozzák meg az értékünket. Aki az alázatosat, a fáradtat, a kicsit, a szegényt, a terhelteket *igazsággal és irgalommal* fogadja.

Ez a mondat összeköti: Izajás látomását a békeesség világáról; Keresztelő János határozott, tisztító szavát („Teremjétek hát a bűnbánat méltó gyümölcsét!”); és Pál apostol kérését: „Karoljátok fel egymást...”

A Messiás, akit várunk, az igazság és a gyöngékhez lehajló irgalom világát hozza el.

És ma a kérdés nem az, hogy mikor jön — hanem hogy mi elkezdjük-e úgy nézni egymást, mint Ő?

Mert ha igen, akkor lassan, szinte észrevétlenül **megváltozik a világ körülöttünk.** Nem úgy, hogy minden konfliktus megszűnik, hanem úgy, hogy **más lesz a tekintetünk.** Ahogy Jézus nézi a kicsit, a gyengét, a szegényt, a fáradtat, úgy kezdjük el mi is látni azokat, akiket ránk bízott: a családtagjainkat, a közösség tagjait, a munkatársakat, sőt azokat is, akikkel nehéz.

Advent tulajdonképpen erről szól: **nem arról, hogy mit csinálunk, hanem arról, hogyan „nézünk”.**

Jézus tekintete ugyanis nem leleplez, hanem felemel.

Nem ítél elhamarkodottan, hanem kivár.

Nem a hibát látja először, hanem a lehetőséget.

Nem a múlt kudarcai alapján dönt, hanem a szív rejteke szerint.

És Izajás látomása — hogy együtt lakik a farkas és a bárány — pont ezt üzeni: **a béke akkor születik meg, amikor nem a régi szerepeink szerint tekintünk egymásra, hanem Isten ígérete szerint.**

A kérdés tehát nem csupán az, hogy Jézus jön-e. Hanem az, hogy **van-e bennünk hely az Ő tekintetének.** Hogy engedjük-e, hogy átformálja a kapcsolatainkat, a szavainkat, a reakcióinkat, az ítéleteinket.

És ha ez elkezdődik, még kicsiben is, akkor Izajás próféciaja már nem a távoli jövő képe lesz, hanem **a jelenben sarjadni kezdő adventi valóság.**

„Mi elkezdjük-e úgy nézni egymást, mint Ő?”

Ha igen, akkor valami egészen különös dolog történik: olyan világ születik körülöttünk, amelyről Izajás próféta álmodott... és amelyet ma már néha még a moziban is látunk felvillantva.

Gondolj csak a Zootropolis világára: ahol **ragadozók és prédaállatok élnek együtt egyetlen városban.** Látszólag lehetetlen — a természet törvényei szerint ennek működnie nem kellene. Mégis működik. És miért? Mert **nem a félelem és a megszokott szerepek** irányítják őket, hanem az a bátor kísérlet, hogy újra merik tanulni egymást. Hogy nem az alapján nézik a másikat, amivel a múlt magyarázza őket, hanem az alapján, amivé válhatnak.

Pont, mint Izajás látomásában: a farkas és a bárány együtt lakik, a párduc a gödölyével pihen — és egy kisgyermek vezeti őket.

Ez a kép nem biológiai leírás. Ez **Isten nézőpontja rólunk:** hogy a legkülönbözőbb emberek is képesek egymás mellett élni, ha nem a félelem, hanem az Isten szerinti tekintet lesz bennük az erősebb.

És itt jön a kérdés: **Mi elkezdjük-e úgy nézni egymást, mint Ő?** Mert ha igen, akkor a mi kis közösségeink — család, plébánia, baráti kör — is olyan hellyé válhatnak, mint egy kicsi „adventi Zootropolis”: ahol az

ember nem a másik farkast látja, hanem a testvért; nem a veszélyt, hanem a lehetőséget; nem a hibát, hanem a növekedést.

A filmben a béke nem attól törik össze, hogy különbözőek. Hanem attól, amikor valaki **félelmet szít**, és a szerepekbe való bezárkózás visszaállítja a bizalmatlanság törvényeit.

És ez ma is így van.

Ezért jön Jézus — és ezért szól Keresztelő János olyan erősen: **„Készítsétek az Úr útját!”** Az út, amit készítünk, nem kint kezdődik, hanem bennünk: abban, hogy milyen szemmel látjuk egymást.

Ha hagyjuk, hogy Jézus tekintete legyen a miénk is, akkor a lehetetlennek tűnő békesség — Izajásé, és Zootropolisé is — **nem álom marad, hanem elkezd valósággá válni közöttünk.**

Neki legyen dicsőség mindörökkön örökké! Ámen!